

[Poul Nilsson]

største stigning er at finde i lønudgifterne, og det er fremhævet, at denne stigning alene vil udgøre ca. 85 pct.

Det foreliggende lovforslag tilsigter at forøge indtægterne, idet man vil ændre de takster, som man mener er mest tabgivende for postvæsenet. Her er der mest tænkt på avis- og pakkeportoer, idet der henvises til, at disse forsendelser, som forholdene er nu, er de mest tabgivende.

Endvidere tilsigter forslaget en forenkling af det gældende portosystem. De ændringer, der er foreslået, er beregnet til at give postvæsenet en merindtægt på ca. 31,7 mill. kr. årligt. Maksimumsvægten for postpakker ønskes nedsat fra 50 kg til 20 kg. Denne ændring påregnes ikke at ville genere publikum, idet de større pakker befordres på anden måde, og da vægtgrænsen 20 kg bruges bl. a. af Norge, Sverige og Vesttyskland — i Holland er den kun 10 kg — synes denne ændring rimelig. Det må endvidere anses for ønskeligt, at der sker en ændring af maksimumsbeløbet for postanvisninger, og den foreslåede bemyndigelse til ministeren til at sætte beløbet op fra 1 000 kr. til 3 000 kr. er kun en imødekommelse af de ønsker, der er fremsat af postvæsenets mange kunder.

Med hensyn til brevforsendelser over 250 g foreslås portoen forhøjet fra 80 øre til 1 kr. Portoen for forretningspapirer, tryksager og vareprøver foreslås ændret fra 60 øre til 80 øre. Ændringerne i taksterne for postopkrævninger og postindkasseringer begrundes med det store arbejde, som der er ved disse ekspeditioner, set på baggrund af lønforhøjelser og arbejdstidsnedsættelse.

Jeg ved ikke, om man med disse og andre foreslåede ændringer har ramt helt rigtigt, men allerede nu vil jeg gerne sige, at vi i socialdemokratiet med hensyn til dette er villige til forhandling, idet vi gerne vil forhandle om alle disse forhold i det udvalgte, jeg senere vil foreslå nedsat. Det tjener formentlig intet formål at gå i enkeltheder her.

Derimod vil jeg gerne sige et par ord om de forhøjelser, som findes i lovforslaget med hensyn til udbringning og transport af aviser og ugeblade. For dagbladenes vedkommende er vi alle bekendt med, at de kæmper med store, meget store problemer

og har mange vanskeligheder. Den bladdød, som efterkrigstiden har været så rig på, og som vi alle beklager, siger os et og andet om, at vi på disse områder har mistet store værdier. De nu forsvundne blade har været gode formidlere af såvel internationalt, politisk, kulturelt og egnspolitisk stof, og deres død er dobbelt beklagelig, når vi ved, at tabet endnu ikke er blevet erstattet og måske aldrig kan erstattes.

Det er derfor forståeligt, at bladene nu igen lader høre fra sig, ikke mindst de økonomisk svageste. Skulle man her tage hensyn til følelsesmæssige betragtninger, ville tankerne vel gå i retning af, at man netop her måtte fare med lempe. Nogle ville måske mene, at vi måtte lade det offentlige gå mere ind i billedet. Som bekendt havde den højtærede minister efter henstilling fra postvæsenet i 1956 udarbejdet et forslag om at forhøje avisportoer med ca. 10 mill. kr. Forslaget blev skåret ned til kun at give en merindtægt på 2 mill. kr. årligt, og da udgifterne er steget betydeligt siden 1956, må der finde en ajourføring sted. Når den foreslåede forhøjelse synes at virke meget voldsom, er årsagen jo at finde i den beslutning, som blev truffet i 1956.

Jeg har, så godt som det nu har været mig muligt, læst en del blades kommentarer til forhøjelsen; ikke mindst har jeg hæftet mig ved en spidsartikel i Jyllands-Posten den 22. oktober dette år. Det kan ikke andet end undre, at blade, der er ivrige modstandere af statstilskud til bl. a. kulturelle formål, i denne sag vil mene, at når det gælder dem, kan man have en anden stilling, for hvis portoen ikke dækker postudgifterne til avisudbringningen, er der jo tale om et statstilskud. Jeg skal ikke gå ind i nogen diskussion på nuværende tidspunkt om Jyllands-Postens almindelige bemærkninger og Jyllands-Postens betragtninger over for den samlede socialdemokratiske presse. Forholdet er dette, synes jeg, at visse blade i deres omtale af sagen hævder, at man her indfører en ændring med hensyn til udbringning af dagblade, der ikke rammer den socialdemokratiske presse, men kun bliver til skade for de andre blade. Jeg kan hertil kun sige det ganske enkle, at vi i vor distribuering på mange måder har en anden udbringningsform end